

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera a soudkyň Gabriely Bašné a Martiny Weissové ve věci

žalobkyně:

ALCASERV, spol. s r.o. „v likvidaci“, IČO 25560204
sídlem Kaštanová 1055/14, 779 00 Olomouc
zastoupena advokátem Mgr. Liborem Burianem
sídlem Krkoškova 728/2, 613 00 Brno

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. 23934/15/5200-11433-703604

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně dne 30. 6. 2009 podala řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2008, přičemž vykázala základ daně 182 078 Kč a daň ve výši 38 220 Kč. Dne 24. 10. 2011 byla zahájena daňová kontrola žalobkyně za uvedené zdaňovací období. Předmětem daňové kontroly bylo prověření nákupu materiálu a služeb žalobkyní. Dodavatelem tohoto materiálu a služeb měla být společnost STEI BAU, s. r. o. (v současnosti v likvidaci; dále jen „STEI BAU“), přičemž subdodavatelem měla být společnost TIPRO PROJEKT, s. r. o. (dále jen „TIPRO“). Dne 23. 9. 2014 byl prvostupňovým správcem daně vydán dodatečný platební výměr, č. j. 5638064/14/2001-24901-109188, na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2008. Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, kterým žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového správce daně.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V prvním žalobním bodu namítá žalobkyně nesprávné hodnocení důkazů, poukazuje na to, že žalovaný hodnotil provedené důkazy nelogicky, ze svědeckých výpovědí vyvodil nesprávné závěry a nerespektoval a neprovedl další důkazy, čímž měl porušit § 8 odst. 1 a § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „DŘ“).
3. Podle žalobkyně správce daně nesprávně vyhodnotil jí předložené důkazy. Žalobkyně zdůrazňuje, že společnost STEI BAU pro ni provedla služby a dodala materiál, přičemž správce daně tyto skutečnosti ověřil z účetní knihy žalobkyně a nijak je nezpochybil. Podle žalobkyně je tak doloženými listinami skutkový stav dostatečně prokázán.
4. Dle žalobkyně správce daně posoudil předložené daňové doklady, a to listiny prokazující uzavření obchodních vztahů, dodací listiny, daňové doklady a listiny prokazující předání a převzetí fakturovaného plnění nesprávně, pouze po formální stránce a nikoli za důkazy osvědčující skutečné provedení zakázek. Takovýto postup daně je ovšem dle názoru žalobkyně v rozporu se závěry přijatými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009-92.
5. Žalobkyně dále uvádí, že navrhla provedení svědecké výpovědi M. N. K výpovědi M. N. žalobkyně zdůrazňuje, že byl připraven podat svědeckou výpověď ihned, jakmile mu to jeho zdravotní stav umožnil. Výslovně přitom poukázala na skutečnost, že dne 1. 9. 2014 se M. N. dostavil v úřední den a úřední hodiny do sídla prvostupňového správce daně. Poskytnutí výpovědi mu ovšem nebylo umožněno. Pouze mu bylo umožněno podání do protokolu, správce daně nebyl ochoten ho vyslechnout.
6. Žalobkyně dále podotýká, že výpovědi svědků T. P. a M. N. správce daně převzal z daňového řízení se společností COMMTEL CZ, a.s., nyní v likvidaci (dále jen společnost „COMMTEL“), v němž byli slyšeni k činnosti společnosti STEI BAU ve vztahu k této společnosti, nikoli společnosti žalobkyně. S ohledem na zásadu přímosti provádění důkazů ovšem žalobkyně považuje takovýto postup za nepřipustný. V této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Afs 109/2015-41.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Dále žalobkyně upozorňuje na nelogičnost hodnocení svědecké výpovědi Ing. V. T., který měl potvrdit účast jednatele společnosti STEI BAU, jakož i samotné společnosti STEI BAU na zakázkách realizovaných pro žalobkyni, na kterých se rovněž měla jako subdodavatel podílet společnost TIPRO.
8. Podle žalobkyně je provedený výslech R. A. irrelevantní. R. A. byla jako jednatelka společnosti STEI BAU zapsána až od 2. 1. 2009. Do té doby nebyla skutečnost jmenování nového jednatele žalobkyni známa. Svědectví R. A. přitom žalobkyně považuje nejen za irrelevantní, nýbrž i za nevěrohodné. R. A. totiž měla dle žalobkyně lhát o převzetí účetnictví společnosti STEI BAU, jakož i o výběrech a převodech peněžních prostředků této společnosti.
9. Dále žalobkyně zdůraznila, že jí nemůže být kladeno za vinu, pokud byly platby za dodaný materiál a provedené služby realizovány bezhotovostně na účet T. P. Žalobkyně tak totiž činila na základě přípisu, který jí pan P. coby jednatel společnosti STEI BAU zaslal. Tuto okolnost proto nelze přičítat žalobkyni k tíži.
10. Žalobkyně upozorňuje, že správce daně nerozporoval nákup, prodej či sklad materiálu, nýbrž pouze, že dodávky nebyly pořízeny od deklarovaného dodavatele, přitom výpověď Ing. V. T. potvrdila funkčnost společnosti STEI BAU, za níž jednal buď pan P. anebo zmocněnec pan N. na základě plné moci.
11. Lze proto uzavřít, že pod prvním žalobním bodem žalobkyně poukazuje na to, že správci daně poskytla veškeré dodací listy, předávací protokoly, objednávky, příjemky, výdejky, skladovou evidenci, faktury a doklady o úhradách, přičemž žalovaný tyto důkazy vyhodnotil v rozporu se zákonem. Dále podle žalobkyně nebyli vyslechnuti jí navržený svědci, proto žalovaný jednal v rozporu s četnou judikaturou (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2003, č. j. 22Ca 421/2002-35; ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119; ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009-92).
12. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá procesní vady předmětného daňového řízení.
13. Správce daně dne 26. 8. 2014 sdělil, že žalobkyně podala ve věci čtyři stížnosti, z čehož dedukoval, že žalobkyně si je vědoma blížícího se konce lhůty pro stanovení daně, která měla uplynout dne 24. 10. 2014, přičemž takové jednání by mohlo vést k nemožnosti ukončení daňové kontroly před uplynutím dotčené lhůty. Dle žalobkyně správce daně spekuloval o možném uplynutí lhůty téměř 2 měsíce před jejím koncem. Žalobkyně se přitom pouze bránila nezákonnému postupu správce daně zákonnými prostředky, které měl k dispozici. Pokud by navržený svědci byli vyslechnuti řádně a včas, mohla být celá daňová kontrola již skončena. Podání stížnosti nesmí být daňovému subjektu k újmě, což správce daně evidentně pominul.
14. Dále žalobkyně zdůraznila, že ji správce daně předvolal na den 9. 9. 2019 za účelem převzetí zprávy o daňové kontrole, přičemž ovšem zástupce žalobkyně byl již 18. 8. 2019 předvolán k výsledku svědka nacházejícího se v zahraničí v rámci jiného daňového řízení. Vzhledem k tomu, že předvolání na převzetí zprávy o daňové kontrole bylo zasláno po tomto datu, žalobkyně a její zástupce předpokládali, že správce daně si je této kolize vědom. Správce daně k tomu však toliko uvedl, že výslech svědka v zahraničí nařídil zahraniční správce daně, přičemž i přestože se zástupce žalobkyně řádně omluvil, správce daně tuto omluvu neakceptoval a zaslal zprávu o daňové kontrole prostřednictvím datové schránky zástupci žalobkyně. Tím mělo dle žalobkyně dojít k ukončení daňové kontroly

v rozporu se zákonem, neboť správce daně neumožnil projednání zprávy o daňové kontrole standardním způsobem.

15. Dále zástupce žalobkyně podal dne 3. 9. 2014 námitku podjatosti úředních osob správce daně dle § 77 odst. 1 písm. c) DŘ. Dne 5. 9. 2014 podala žalobkyně stížnost proti postupu správce daně v průběhu provádění daňové kontroly, v níž namítala, že kontrola nemůže být ukončena, neboť stížnost nebyla ze strany správce daně vyřízena a nelze proto na den 9. 9. 2014 přistoupit k projednání a podepsání zprávy o daňové kontrole. I přesto vydal správce daně dodatečné platební výměry bez ohledu na § 261 DŘ a kontrolu neukončil v souladu s DŘ.
16. Dále žalobkyně uvedla, že dne 20. 9. 2014 podala stížnost proti postupu správce ve věci vyřizování stížnosti ze dne 5. 9. 2014 podjatými osobami při provádění daňových kontrol. Dne 29. 9. 2014 podala další stížnost proti postupu správce daně při vystavení dodatečných platebních výměrů správcem daně.
17. Žalobkyně upozorňuje, že daňová kontrola byla započata v roce 2011 a trvala téměř tři roky. Po celou dobu se snažila správcu daně vycházet vstříc a předkládala veškeré důkazy, které měla k dispozici, stejně tak se snažila navrhopat a zajistit potřebné svědky. Během provádění kontroly vznikaly však mnohaměsíční prodlevy v činnosti správce daně a s blížícím se koncem lhůty pro doměření daně správce daně porušoval práva žalobkyně a při podání stížnosti ji považoval za obstrukční jednání. Některé stížnosti správce daně neposoudil dle § 261 DŘ, nýbrž jako odvolání, ačkoli v danou chvíli nebylo možné podat odvolání proti žádnému rozhodnutí správce daně, některé stížnosti odmítl jako nedůvodné, jinými se nezabýval.
18. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové správce daně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení.
19. Ve vyjádření ze dne 29. 2. 2016, č. j. 8240/16/5100-41451-711647, žalovaný uvedl, že setrvává na svém právním názoru, který zastává v napadeném rozhodnutí.
20. K námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu žalovaný uvedl, že v průběhu daňové kontroly je daňový subjekt povinen předložit důkazní prostředky prokazující svá tvrzení. Daňové řízení je přitom ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný zastává názor, podle kterého v projednávané věci nedošlo při hodnocení důkazů k žádným pochybením. V této souvislosti žalovaný rovněž zmiňuje § 92 odst. 3 a 4 DŘ, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
21. K žalobkyní namítanému předložení veškerých listin přitom žalovaný uvádí, že v projednávané věci měl správce daně oprávněné pochybnosti o uskutečnění dodávek materiálu a deklarovaných služeb společností STEI BAU. Žalobkyně byla řádně vyzvána, aby tyto pochybnosti rozptýlila. Důkazní břemeno tak za této situace plně leželo na žalobkyni, která je neunesla.
22. Listiny prokazující uzavření obchodních vztahů, dodací listiny, daňové doklady a další listiny prokazující předání a převzetí fakturovaného plnění, jimiž argumentuje žalobkyně, správce daně nevyhodnotil jako důkazy, které mohou osvědčit skutečný průběh událostí. Z tohoto důvodu žalobkyně navrhla provedení svědeckých výpovědí, které však správce daně neshledal dostačujícími k prokázání plnění od deklarovaného dodavatele STEI BAU.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

23. Co se týče namítaného neprovedení výsledků svědků T. P. a M. N., žalovaný konstatuje, že tato námitka byla řádně vypořádána v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
24. K polemice žalobkyně ohledně uplatněných nákladů žalovaný uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pochybnosti správce daně se týkaly veškerých dodávek a služeb od obchodní společnosti STEI BAU, avšak správcem daně byly doměřeny pouze náklady uplatněné žalobkyní.
25. V neposlední řadě pak žalovaný zdůrazňuje, že správce daně rovněž prověřoval, zda byly deklarované dodávky a práce přefakturovány konečným zákazníkům. Bylo přitom zjištěno, že se obchodní společnost STEI BAU na předmětných zakázkách nepodílela.
26. K námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodu týkající procesního postupu žalovaný uvedl, postupoval v souladu s § 261 DŘ. Ve zbytku pak odkázal na napadené rozhodnutí.
27. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.
28. V doplnění svého vyjádření ze dne 16. 3. 2016 pak žalovaný doplnil, že ve věci provedení svědeckých výpovědí T. P. a M. N. vyvinul maximální úsilí.
29. V doplnění žaloby ze dne 23. 6. 2017 se pak žalobkyně odkázala na řízení ve věci „nákupu mobilních telefonů. Dovolávala se přitom tiskové zprávy Generálního finančního ředitelství ze dne 15. 5. 2017, ve kterém se Generální finanční ředitelství vyjadřovalo k postupu před uzavřením smlouvy s dodavateli. Žalobkyně se přitom domnívá, že řízení ve věci „nákupu mobilních telefonů“ je velmi podobné projednávané věci, přičemž v souladu se zásadou rovnosti zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy by daňová správa neměla chtít po daňových subjektech to, co sama neplní.

III.

Posouzení žaloby

30. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
31. Dne 21. 10. 2019 proběhlo u zdejšího soudu jednání, při kterém obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích a argumentech. Nebyly uplatněny žádné důkazní návrhy.
32. Žaloba není důvodná.
33. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.
34. Podle § 24 odst. 1 č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále jen „ZDP“): *„Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.“*
35. Podle § 8 odst. 1 DŘ: *„Správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přiblíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.“*
36. Podle § 90 odst. 3 DŘ *„Pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

37. Podle § 92 odst. 2 až 4 DŘ: „*Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*
38. Podle § 92 odst. 5 písm. c) DŘ: „*Správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
39. Podle § 93 odst. 1 DŘ: „*Jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.*“.
40. Podle § 261 odst. 1 DŘ: „*Osoba zúčastněná na správě daní má právo podat správci daně stížnost proti nevhodnému chování jeho úředních osob nebo proti postupu tohoto správce daně, neposkytuje-li daňový zákon jiný prostředek ochrany.*“.
41. Podle § 261 odst. 4 a 5 DŘ: „*Stížnost musí být vyřízena do 60 dnů ode dne jejího doručení správci daně příslušnému k jejímu vyřízení. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti. Stížnost proti nevhodnému chování úřední osoby při daňové kontrole nebo postupu správce daně při daňové kontrole musí být vyřízena nejpozději do ukončení daňové kontroly. Byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, učiní správce daně bezodkladně nezbytná opatření k nápravě. O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní úřední záznam a správce daně o tomto výsledku bezodkladně vyrozumí stěžovatele.*“.
42. Podle § 261 odst. 6 DŘ: „*Má-li stěžovatel za to, že jeho stížnost nebyla řádně vyřízena, může požádat nejblíže nadřízeného správce daně, aby prošetřil způsob vyřízení stížnosti. Tento správce daně postupuje při prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle odstavců 3 až 5.*“.

K prvnímu žalobnímu bodu

43. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně brojí proti hodnocení provedených důkazů, které považuje za nesprávné, nelogické a tvrdí, že z provedených svědeckých výpovědí žalovaný vyvodil nesprávné závěry, neprovedl další důkazy a porušil tím zákon. Soud po seznámení se s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že vzneseným námitkám nelze přisvědčit, a to z následujících důvodů.
44. V projednávané věci zdejší soud předně uvádí, že o daňově uznatelný výdaj se dle § 24 odst. 1 ZDP jedná pouze tehdy, jsou-li splněny čtyři podmínky: 1) výdaj byl skutečně vynaložen, 2) výdaj byl vynaložen v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) výdaj byl vynaložen v daném zdaňovacím období, 4) zákon stanoví, že se jedná o daňově účinný výdaj. Aby mohl být výdaj uznán za výdaj daňový, musí být prokázána současná existence všech zmíněných podmínek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, čj. 5 Afs 40/2005-72). V posuzované kauze je sporné, zda žalobkyně splnila první podmínku, jak již bylo řečeno shora.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

45. Podle ustálené judikatury samotná existence daňových dokladů, i když formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje faktické uskutečnění výdaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, čj. 1 Afs 75/2011-62, či ze dne 31. 12. 2008, čj. 8 Afs 54/2008-68). Správce daně může vyjádřit vážné a důvodné pochybnosti o souladu předložených záznamů se skutečností [srov. § 92 odst. 5 písm. c) DŘ]. Nemá přitom „*povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119; dále viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02). Pokud správce daně unese své důkazní břemeno, a tedy zpochybní předložené formálně bezvadné daňové doklady, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k spornému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval.
46. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně vycházel jak z důkazů, které navrhovala žalobkyně, tak i z důkazů, které správce daně shromáždil z vlastní iniciativy, jednotlivé důkazní prostředky uvedl a vyhodnotil ve zprávě o daňové kontrole ze dne 10. 9. 2014, č. j. 3393767/14/3003-05402-708274 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“). Soud přitom neshledal, že by provedené důkazy byly hodnoceny správcem daně, potažmo žalovaným, nelogicky či s nesprávnými závěry.
47. Své pochybnosti přitom prvostupňový správce daně opřel o skutečnost, že žalobkyně předložila faktury vydané na zakázky, které však časově byly vystaveny dříve, než měly být tyto zakázky dodány. Lze přitom souhlasit s hodnocením prvostupňového správce daně, podle kterého takovýto časový nesoulad, kdy odběrateli je fakturováno dříve, než měly být práce dodatelem dokončeny, vyvolává oprávněné pochybnosti o skutečném stavu a průběhu uzavírání kontraktů a následného plnění dle předložených faktur. Prvostupňový správce daně proto unesl své důkazní břemeno ve smyslu shora vyloženého § 92 odst. 5 písm. c) DŘ.
48. Navíc, i když žalobkyně předložila správci daně řadu písemných dokladů (faktury, dodací listy), které byly po formální stránce bezvadné, přesto správce daně nemohl bez doložení dalších důkazních prostředků vyslovit, že již jimi bylo doloženo faktické dodání materiálu a služeb v souladu s předloženými listinami, neboť chyběly např. zápisy z jednání, písemné materiály a podklady prokazující, že právě spol. STEI BAU fakticky uskutečnila pro žalobkyni dodávky materiálu, software, licencí a služeb. Na tuto skutečnost správně poukázal správce daně např. na str. 31 shora citované zprávy o daňové kontrole. V napadeném rozhodnutí na další pochybnosti ohledně fakturace poukazuje i žalovaný na str. 17 napadeného rozhodnutí.
49. V této souvislosti se zdůrazňuje, že správce daně po žalobkyni v průběhu daňového řízení žádal toliko obvyklé důkazy, kterými žalobkyně mohla a měla disponovat. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 Afs 29/2009 proto není případný. V projednávané věci správce daně opakovaně žádal žalobkyni, aby v rámci svého důkazního břemene předložila důkaz obvyklý, který se týká např. dopravy předmětu plnění, což by měla být schopna bez problémů doložit, viz např. výzva k prokázání skutečností ze dne 21. 2. 2012, č. j. 57938/12/290931709740, nebo výzva k prokázání skutečností ze dne 25. 4. 2012, č. j. 171063/12/290931709740, anebo výzva k

prokázání skutečností ze dne 16. 10. 2013, č. j. 3360948/13/3003-05402-711238. Předmět plnění totiž musela žalobkyně od dodavatele převzít. V dané věci se nejedná o zanedbatelná plnění, nýbrž plnění v řádech statisíců za jednotlivá plnění, kdy především žalobkyně by měla mít prioritní zájem plnění převzít, aby nezaplatila za „něco“, co neobdržela, případně bylo prokazatelné, že vždy došlo k dodání zboží v celém rozsahu či bez případných vad.

50. Například blíže nespecifikovaný „materiál“ podle dokladu č. DF 81086 ze dne 30. 11. 2008 ve fakturované částce 1 411 440 Kč se musel na základě „nějakého“ daňového dokladu dostat k žalobkyni, která ho od společnosti STEI BAU měla formálně převzít a nějak s ním naložit, např. ho uskladnit či ihned užít pro finální produkt. Jelikož správce daně žádal o takovém postupu doklad, pak požadovaný soubor posloupnosti daňových dokladů, dle nichž tento blíže nespecifikovaný materiál v ceně přesahující částku jeden milion korun opustí sféru dodavatele a přejde k odběrateli, tedy, dle něhož se tento blíže nespecifikovaný „materiál“ jako celek dostal z faktické moci společnosti STEI BAU do faktické dispozice žalobkyně, by mohla a měla žalobkyně bez sebemenších problémů doložit. To se však nestalo. Lze si přitom představit, že v případě takového doložení lze např. předložit i emaily s druhou obchodní stranou zachycující jednání obchodních partnerů stran změn dodávky, času a způsobu či další doklady týkající se nákladů prokazujících, že k plnění společnosti STEI BAU skutečně došlo. Nelze opomenout, že žalobkyně v projednávané věci uvedla, že software či licence lze dodat emailem, avšak konkrétní podklad emailu za zboží v hodnotě statisíců korun o tom nedoložila.
51. S ohledem na uvedené se soud nemohl ztotožnit se žalobkyní, že by žalovaný posoudil předložené daňové doklady nesprávně, pouze po formální stránce a nikoli jako důkazy osvědčující skutečný průběh závazku. Listinami, které předložila žalobkyně, nemohlo být nepochybně prokázáno uskutečnění daňových výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 ZDP.
52. Je pravda, že svědci T. P. ani M. N. nebyli slyšeni v daném řízení jako svědci. Žalovaný nicméně na str. 23-24 napadeného rozhodnutí pregnantně objasnil, z jakého důvodu jejich svědecké výpovědi převzal z daňového řízení se společností COMMTEL, která je dceřinou společností žalobkyně. Podle žalovaného to bylo přitom zejména pro prvotní nekontaktnost obou jmenovaných osob, které se správci daně nepodařilo ani po opakovaném předvolání, včetně žádosti o předvedení prostřednictvím Policie ČR, vyslechnout. Správce daně byl proto nucen užít důkazních prostředků, jež mu umožňuje právní úprava uvedená v § 93 odst. 1 DŘ, byť prioritně se snažil v rámci probíhajícího daňového řízení výslechy svědků T. P. a M. N. provést.
53. Dle soudu správce daně realizoval svoji pravomoc v souladu se shora citovaným § 93 odst. 1 DŘ, neboť podle této právní úpravy lze použít v rámci konkrétního daňového řízení i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Nadto se v daném případě jedná o společnosti mateřského a dceřiného vztahu. Soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu (např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 11 Af 13/2012-34).
54. Dále žalobkyně zpochybňovala svědeckou výpověď R. A., jednatelky společnosti STEI BAU od 9. 12. 2008. R. A. přitom dne 15. 5. 2012 v rámci svědecké výpovědi uvedla, že od předchozího jednatele T. P. neobdržela žádné účetnictví ani jiné dokumenty, nebyly jí předány ani žádné instrukce či informace, za jejího působení společnost STEI BAU nic nevykonávala, k výkonu činností nikoho nezmocnila, k fakturám vystaveným společností

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

STEI BAU od 10. 12. 2008 pro účastníka řízení uvedla, že faktury nevystavila, nepodepsala, neví, kdo je vystavil, žalobkyni nezná, nikdy s ní nejednala, platby ani výběry z účtu společnosti STEI BAU v rozmezí od 15. 12. 2008 do 12. 1. 2009, kdy měla dispoziční práva, jí nic neříkají, žádné peníze neužila pro vlastní potřebu ani pro potřeby společnosti, fakticky společnost totiž nepřevzala a neměla přehled o jejích závazcích.

55. Správce daně zmínil svědeckou výpověď R. A. jako jednu z objektivních skutečností svědčících o nestandardnosti deklarovaných obchodních transakcí (viz str. 38 zprávy o daňové kontrole). Zdejší soud je přitom toho názoru, že správce daně výpověď této svědkyně hodnotil ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazy, když konstatoval, že „*společnost STEI BAU minimálně za období od 9. 12. 2008 žádnou činnost pro odvolatele nevykonávala, což právě i koresponduje s tím, že společnost STEI BAU od tohoto data nepřijímala žádné finanční prostředky na účet společnosti STEI BAU.*“. Závěr správce daně, že ničím nebyla prokázána činnost společnosti STEI BAU za dobu, v níž jednatel P. nebyl schopen uvést, v čem obchodní činnost společnosti STEI BAU konkrétně vůči žalobkyni spočívala, kde byla provedena, kým a za jakých okolností, koresponduje dle soudu s posouzením dalších provedených důkazů (viz dále).
56. Správce daně se rovněž zabýval výpovědí svědka Ing. V. T., jednatele společnosti TIPRO, který dne 21. 11. 2013 uvedl, že se účastnil realizace zakázek od žalobkyně, ale záznamy z realizovaných akcí o tom, kdo konkrétně se na jejich realizaci podílel, nevedl (viz str. 62 a 63 zprávy o daňové kontrole). Na základě jeho svědecké výpovědi správce daně vyzval jmenovaného svědka k předložení dokladů k projektům účtovaným fakturami č. 20081314, 20081345, 20081346, 20081347, 20081348, 20081349, 20081350, 20081479, 20081480, 20081481, 20081482 a 20090935. Svědek se následně písemně vyjádřil, že poznámky či jinou dokumentaci nemá k dispozici, v archivu jsou uloženy některé části projektových dokumentací a povinné evidence, dodavatelem byla žalobkyně, na zakázkách se podílela společnost STEI BAU. Svědeckou výpověď vyhodnotil proto žalovaný v napadeném rozhodnutí jako nekonkrétní, protože svědek neosvědčil, kdo konkrétně fakturované práce uskutečnil, zda dodavatel sám vlastními zaměstnanci nebo prostřednictvím subdodavatele (viz str. 20 napadeného rozhodnutí).
57. Soud po výše uvedené stručné rekapitulaci hodnocení jednotlivých důkazů a ověření podkladů obsažených ve správním spise uvádí, že se nemohl ztotožnit s názorem žalobkyně, podle kterého žalovaný provedené důkazy hodnotil nelogicky a vyvodil z nich nesprávné závěry. Naopak žalovaný se zcela přesvědčivým způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí s důkazy jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, po uvedení jednotlivých svědeckých výpovědí je hodnotil jak samostatně, tak v návaznosti na další důkazy, jak již bylo opakovaně zdůrazněno shora.
58. Soud nemohl přehlédnout, že ze svědecké výpovědi T. P. (v daňovém řízení u společnosti COMMTEL) vyplývá, že si byl vědom, že na jeho soukromý účet byly posílány platby, jak od žalobkyně, tak i od jeho dceřiné společnosti COMMTEL, jež jsou provázané osobou jednatele a likvidátora v jedné osobě. K podanému vysvětlení svědkem P., který uvedl, že „*platby, které byly hrazeny na jeho soukromý účet, byly takto placeny omylem, protože firemní účet společnosti STEI BAU byl založen později*“, soud připomíná, že tento údaj vyvrací skutečnost, že účet společnosti STEI BAU byl založen již dne 22. 11. 2007.
59. Svědek P. uvedl rovněž, že podával daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob v době, kdy byl jednatelem a měl z titulu této funkce plnit své zákonné povinnosti. Správce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

daně však zjistil, že daňová přiznání nebyla vůbec podána. Posouzení výpovědi tohoto svědka správcem daně, potažmo žalovaným zcela odpovídá údajům, které jmenovaný správci daně sdělil, a které správce daně ověřil provedením dalších důkazních prostředků (viz výše). Soud se ztotožňuje s žalovaným, že z jeho výpovědi nelze zjistit konkrétní skutečnosti, které by potvrdily dodávky materiálu a služeb, když nebyl zjištěn ani průběh realizace, místo, ani konkrétní subdodavatel služeb, které dle dokladů uvedených na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí měly být provedeny.

60. Obdobně lze posoudit i výpovědi dalších výše jmenovaných svědků. Z obecné výpovědi svědka N. nelze dovodit žádnou konkrétní skutečnost, jež by prokázala výkon činností společností STEI BAU dle deklarovaných dokladů. Nelze opomenout sice, že jmenovaný svědek (v daňovém řízení u společnosti COMMTEL) uvedl, že byl ke svým činnostem zmocněn R. A., toto tvrzení však nebylo podpořeno žádným důkazem, jeho výpověď zůstala tak pouze v rovině nepodložených tvrzení, a zůstává v rozporu s výpovědí svědkyně A., která uvedla, že nikoho nezmocnila, nýbrž společnost STEI BAU za jejího působení žádnou činnost nevyvíjela, ani společnost žalobkyně ani společnost COMMTEL nezná. Deklarovaná činnost pro žalobkyni tak výpovědí svědka N. prokázána nebyla.
61. Svědek Ing. V. T. sice obecně uvedl, že dodavatelem činností za společnost STEI BAU byli T. P. a M. N., které zná, avšak ničím konkrétním a hodnověrným nedoložil, že takové konkrétní činnosti byly fakticky provedeny společností STEI BAU právě pro žalobkyni. Přitom svědek T. P. na přímo položenou otázku, které osoby prováděly fakturované činnosti, odpověděl, že to byli subdodavatelé, které v daňovém řízení u společnosti COMMTEL nedokázal blíže specifikovat, dále uvedl, že společnost STEI BAU žádné zaměstnance neměla. Nelze se však důvodně domnívat, že by T. P. opomněl sebe zmínit, či záměrně tak neuvedl, neboť na přímo položenou otázku odpověděl, že činnost prováděly jiné osoby jako subdodavatelé. Nelze opomenout, že svědek N. sice nejprve konkrétní informace přečetl z předem připravené písemnosti, avšak v rámci otázek správce daně v řízení u společnosti COMMTEL nedokázal tyto přečtené odpovědi (např. k oživení a instalaci páteřního prvku pro CET 21) a okolnosti, jichž se týkaly, vysvětlit. Daňový doklad nevystavil, neznal subdodavatele konkrétní zakázky, na níž se dle vlastního vyjádření podílel, neznal technika, s nímž měl dle vlastního vyjádření na zakázce pracovat, ačkoli k němu uvedl, že ho zná z dřívější doby, kdy s ním spolupracoval a byl to technik společnosti STEI BAU. Dle svědka T. P. však tato společnost žádné zaměstnance neměla. Co znamená pojem Cisco, který je též uveden u žalobkyně ve faktuře č. DF81084, též nevěděl.
62. Soud neshledává na skutečnosti, že správce daně vyšel i z výpovědi svědkyně R. A., nic nelogického. Její jméno bylo opakovaně uváděno slyšenými svědky a naopak její výpověď shledává významnou pro objasnění celého obchodního případu, když právě jmenované měly být předány dle výpovědi svědka P. účetní doklady společnosti STEI BAU (viz výše). S ohledem na skutečnost, že správce daně v dané věci posuzoval nárok žalobkyně na odpočet daně deklarovaný na daňových dokladech od společnosti STEI BAU i za období prosinec 2008 shledává soud vhodným doplnit, že je mu z vlastní činnosti (věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 Af 54/2015 a 3 Af 56/2015) známo, že v daňovém řízení týkajícím se společnosti COMMTEL tato společnost předložila správci daně písemné prohlášení paní R. A., kterým potvrzuje uskutečnění plnění v období od 9. 12. 2008 do 31. 12. 2008; písemné prohlášení paní R. A. však po ověření jeho pravosti u notáře Mgr. Krejčovského, bylo shledáno podvrženým falzifikátem. Jak bylo výše uvedeno, jmenovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

obsah tohoto „prohlášení“ popřela. V návaznosti na uvedené soud konstatuje, že i z tohoto důvodu shledává zohlednění výpovědi této svědkyně nejen významným, ale i nutným, a to s ohledem na provázanost společnosti žalobkyně se společností COMMTEL, včetně shodného dodavatele, tj. společnosti STEI BAU.

63. Lze proto uzavřít, že svědecké výpovědi svědků P. a N., A. a T., byly hodnoceny žalovaným, jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech i s dalšími důkazy. Úvaha provedená žalovaným v napadeném rozhodnutí je přitom logická, koherentní a jeho závěry plně odůvodněné. Tyto závěry přitom spočívají v názoru, podle kterých existují vážné a důvodné pochybnosti, že se deklarovaný případ dle účetních dokladů skutečně stal tak, jak ho žalobkyně předložila, neboť ze žádného dokladu či výpovědi svědka nebylo na jisto prokázáno, že by společnost STEI BAU provedla deklarované práce a dodávky, popřípadě že by deklarované práce a dodávky provedl jiný subjekt.
64. Soud souhlasí se žalobkyní, že nekontaktnost či nepodání daňového přiznání jeho dodavatele svému správci daně mu bez dalšího nemůže být přičítána k tíži. Daňový subjekt je však povinen při pochybnostech správce daně své důkazní břemeno unést, což se v daném případě nestalo. Je třeba trvat na tom, že je v zájmu obezřetnosti podnikání i racionálního podnikatele zjistit si veškeré dostupné údaje o svém dodavateli. Nicméně z napadeného rozhodnutí plyne, že správce daně nikdy po žalobkyni nepožadoval, aby nesla odpovědnost za nekontaktnost jmenovaných subjektů či že by vycházel z možného vlivu žalobkyně na plnění daňových povinností těchto společností. Žalobkyně v této námitce opomíjí skutečnost, že sama byla tím subjektem, který předložil správci daně faktury vystavené společností STEI BAU, a proto ve vztahu ke jmenované společnosti nese své důkazní břemeno o uskutečnění zdanitelného plnění právě jmenovanou společností, eventuálně v případě daně z příjmů měla prokázat, že někdo tyto práce a dodávky skutečně vykonal v rozsahu uvedeném na fakturách a že od žalobkyně skutečně obdržel finanční obnos.
65. Současně soud neshledal, že by došlo, jak namítá žalobkyně, k přenosu daňové povinnosti z nekontaktní společnosti STEI BAU na osobu žalobkyně. Nebylo ničím prokázáno tvrzení žalobkyně, že by žalobkyně ve vztahu ke svému správci daně nesla daňové břemeno jak za svou osobu, tak i za společnost STEI BAU, ačkoli tak žalobkyně namítá, ale k takovému tvrzení ničeho nedokládá. Žalobkyně pouze obecně uvádí, že jednala v dobré víře a správce daně svým postupem nešetřil její práva. Jak vyplývá ze správního spisu, práva žalobkyně byla dotčena pouze v mezích pravomoci správce daně, žádný exces ze spisu nevyplývá.
66. S ohledem na výše uvedené soud námitky v prvním žalobním bodu neshledal důvodnými.
Ke druhému žalobnímu bodu
67. V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně namítá procesní vady.
68. Lze konstatovat, že před jednotlivými termíny k projednání zprávy o daňové kontrole žalobkyně opakovaně podávala stížnosti. Poprvé byla žalobkyně k projednání zprávy o daňové kontrole předvolána na den 21. 8. 2014, dále na den 9. 9. 2014 a stížnosti podávala dne 6. 8. 2014, dne 15. 8. 2014, dne 18. 8. 2014, dne 20. 8. 2014, 29. 8. 2014 a dne 5. 9. 2014. Správce daně jich šest shledal nedůvodnými, jednu částečně nepřipustnou a částečně nedůvodnou a jednu ve věci počítání lhůt důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

69. Dne 3. 9. 2014 podala žalobkyně též námitku podjatosti jak úředních osob územního pracoviště, tak pracovníků Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj. Správce daně byl dle žalovaného oprávněn přistoupit ke kontumačnímu ukončení daňové kontroly, kdy byl zvolen postup podle § 88 odst. 5 DŘ a zpráva o daňové kontrole zaslána do datové schránky daňového subjektu dne 10. 9. 2014, čímž § 92 odst. 5 písm. c) DŘ nebyl porušen, neboť v dané věci bylo provedeno rozsáhlé dokazování, správce daně dostatečně odůvodnil svůj kontrolní závěr a postupoval při provádění daňové kontroly v souladu s DŘ i platnou judikaturou, bez porušení Ústavy ČR či Listiny základních práv a svobod.
70. Dle soudu výše popsanému postupu správce daně za okolností vyplývajících ze správního spisu nelze nic vytknout. Správce daně zaslal zprávu o daňové kontrole spolu se sdělením o tomto postupu do datové schránky daňového poradce a zmocněnce žalobkyně M. T. právě s ohledem na skutečnost, že procesním způsobem, který zvolil jmenovaný daňový poradce, kdy podával správci daně opakovaně stížnosti před skončením daňové kontroly (jimiž byl správce daně povinen se zabývat) evidentně bránil ukončení daňové kontroly a nedal tak správci daně prostor, aby s daňovým subjektem mohl zprávu o daňové kontrole podepsat a ukončit.
71. Z procesních kroků žalobkyně je patrné, že pokud by správce daně opět zaslal daňovému subjektu předvolání, pak lze důvodně předpokládat, že jako v předcházejících osmi případech by žalobkyně podala opět stížnost bez relevantního obsahu a tím znemožnila v předvolaném termínu daňovou kontrolu ukončit. Obdobný důvod zaslání této zprávy uvádí i správce daně ve sdělení o zaslání zprávy o daňové kontrole, v čemž soud neshledal žádnou spekulaci správce daně, jak namítá žalobkyně, nýbrž dokladování postoje žalobkyně k dané věci. Nelze nezmínit i obdobné jednání shodného daňového poradce a zmocněnce M. T., který totožným způsobem právně zastupoval dceřinou společnost žalobkyně COMMTEL (srov. věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 Af 54/2015). S ohledem na uvedené se soud nemohl ztotožnit s námitkou žalobkyně, že některé stížnosti žalovaný neposoudil v souladu s DŘ, neboť se jednalo o stížnosti obstrukční a směřující ke znemožnění ukončení daňové kontroly. Jinými slovy, ani případné nedostatečné vyřešení těchto stížností by nemohlo být za nastalé situace považováno za vadu řízení, která by ovlivňovala zákonnost napadeného rozhodnutí.
72. K námitce, že správce daně nemohl dne 9. 9. 2014 daňovou kontrolu ukončit projednáním a podepsáním zprávy, když stížnost žalobkyně podanou dne 5. 9. 2014 nevyřídil, soud ze správního spisu zjistil, že stížnost žalobkyně ze dne 5. 9. 2014 proti postupu správce daně při provádění daňových kontrol, správce daně vypořádal dne 9. 9. 2014 v rámci vyrozumění o výsledku šetření stížnosti a opatřeních přijatých k nápravě ze dne 9. 9. 2014, které si zástupce žalobkyně M. T. v datové schránce nevyzvedl, a tato písemnost byla doručena fikcí, tedy uplynutím lhůty. Lze konstatovat, že správce daně se stížností žalobkyně zabýval před tím, než ukončil daňovou kontrolu a dne 10. 9. 2014 zprávu o daňové kontrole zaslal do datové schránky daňového poradce M. T.; jmenovaný si zprávu rovněž nepřevzal, proto byla též doručena fikcí. Lze dodat, že zcela shodným způsobem si daňový poradce a zmocněnec M. T. počínal též u dceřiné společnosti COMMTEL (srov. věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 Af 54/2015). Žalobkyně už poté, co zpráva o daňové kontrole jí byla zaslána, avšak nevyzvednuta, dne 19. 9. 2014 a dne 20. 9. 2014 podala další stížnosti. Soud konstatuje, že žalovaný se námitkami vztahujícími se k jednotlivým podaným stížnostem velmi podrobně zabýval rovněž v napadeném rozhodnutí, na které soud pro stručnost zcela odkazuje (str. 24-26 napadeného rozhodnutí).

Soud dodává, že vlastní stížnosti byly vyřízeny rozhodnutím pod č. j. 21866/15/5100-41455-704421 ze dne 15. 7. 2015.

73. Z uvedeného vyplývá, že správce daně se důvody, které byly uvedeny ve stížnosti podané dne 5. 9. 2014, zabýval, byl si jich vědom a při jejím vyřízení dodržel lhůtu dle § 261 DŘ. Pro úplnost lze dodat, že ani nadřízený správce daně neshledal důvody ve stížnosti opodstatněnými. Žádný „nestandardní“ postup či porušení § 261 DŘ, a porušení zákonnosti celého daňového řízení, jak namítá žalobkyně, soud v uvedeném postupu správce daně neshledal. S ohledem na výše popsany sled událostí, soud žádnou konkrétní procesní vadu v postupu správce daně neshledal. Naopak z chronologického sledu jednotlivých úkonů vyplývá, že správce daně konal v souladu se zásadou součinnosti a spolupráce s daňovým subjektem.
74. K další námitce žalobkyně týkající se kolize zástupce M. T., že se nemohl dne 9. 9. 2014 dostavit k projednání zprávy o daňové kontrole, soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že v protokolu o ústním jednání ze dne 1. 9. 2014, žádnou kolizi tento daňový poradce netvrdil, jelikož uvedl: *„Žádám tímto správce daně, pokud nebude moci být výslech proveden dnes, aby správce daně nařídil nový termín pro výslech svědka pana N. samostatným rozhodnutím. Svědecká výpověď se má týkat jak kontroly DPPO za rok 2008, tak kontroly na DPH za říjen až prosinec 2008.“*. Je patrné, že o žádné kolizi termínu projednání zprávy o daňové kontrole se M. T. nezmínil. Na kolizi ústních jednáních upozornil až v námitce podjatosti ze dne 3. 9. 2014.
75. Další námitka žalobkyně směřuje k délce trvání daňové kontroly. K námitce tohoto obsahu soud konstatuje, že poukaz žalobkyně na délku trvání daňové kontroly není na místě. Ze správního spisu vyplývá, že v daném případě průběh a délka daňové kontroly byla z velké části ovlivněna nejen úkony správního orgánu, nýbrž i úkony daňového subjektu, který nikoli vždy byl se správcem daně součinný. Nadto vůči rozhodnutím správce daně opakovaně podával evidentně zcela účelově motivované stížnosti (s téměř shodným obsahem) jak na postup, tak na pracovníky správce daně, a požadoval přezkum nadřízeným orgánem, což sice koresponduje s oprávněním daňového subjektu, má to však ve svém důsledku logicky vliv i na délku daňového řízení. Nelze opomenout rovněž skutečnost, že zástupce žalobkyně, který je daňovým poradcem si opakovaně nepřebíral písemnosti z datové schránky, což svědčí nejen o laxním přístupu, ale i v souhrnu s ostatními shora popsány okolnostmi o obstrukčním chování a snaze oddalovat ukončení daňové kontroly.
76. Pouze pro úplnost soud dodává, že neobstojí ani argumentace žalobkyně, která byla obsažena v jejím doplnění žaloby. V obecné rovině je sice pravda, že s ohledem na princip rovnosti by neměla daňová správa žádat po daňových subjektech, co sama neplní. Na druhou stranu, jak bylo v podrobnostech argumentováno shora, všechny požadavky kladené na žalobkyni v projednávané věci byly logické, obvyklé a zcela v souladu s příslušnou právní úpravou. Žalovaný a ani prvostupňový správce daně se nedopustili žádného excesu a nikterak neporušili veřejná subjektivní práva, která žalobkyni náleží.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

77. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

78. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. října 2019

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

